

می خواهیم فاصله گفتمان دانشگاه را با جامعه کاهش دهیم

اسما پورزنگی آبادی

پاییز امسال با یک اتفاق خوب رسانه‌ای در حوزه معماری و شهرسازی در شهر کرمان همراه شد؛ تولد پادکستی با عنوان «خانه» که تاکنون دو اپیزود از آن منتشر شده است.

بنا به گفته دکتر محمدعلی سیستانی - معمار، عضو هیات علمی دانشگاه و مدیر علمی پادکست خانه، استقبال از دو اپیزود منتشرشده که یکی عنوان «خانه ما» و بعدی «خانه‌های گمشده» را دارد بسیار فراتر از پیش‌بینی‌ها بوده است. حالا قرار است هر سه هفته یک قسمت جدید از این پادکست منتشر شود.

او در این گفت‌وگو درباره اینکه با چه انگیزه‌ای به این نوع از کنشگری اجتماعی روی آورده‌اند توضیحاتی داد و گفت که این پادکست رسالت اجتماعی و آموزشی دارد.

ماجرای شکل‌گیری پادکست خانه، به گفته وی که مدیرعامل شرکت معماری شهر خیال نیز هست از این قرار است که در جریان یکی از نشست‌های علمی و تخصصی که در این شرکت برگزار می‌شده، دکتر آزاده شاهچراغی - معمار که به کرمان آمده بود پیشنهاد می‌دهد در کنار این نشست‌ها، انتشار پادکست را هم جدی بگیرند. این شد که دکتر سیستانی به همراه گروهی از کارشناسان، تولید پادکست خانه را آغاز کردند. در گفت‌وگویی که در ادامه می‌خوانید، سیستانی درباره این پادکست توضیحات بیشتری می‌دهد.

اگر تمایل دارید خانه را بشنوید، به این لینک مراجعه کنید:

<https://castbox.fm/va/6341714>

■ آقای دکتر، چرا سراغ این نوع از کنشگری اجتماعی یعنی تولید و انتشار پادکست رفتید؟

کسانی که من را می‌شناسند می‌دانند که همیشه دغدغه حوزه تخصصی‌ام که معماری و شهرسازی است را داشته‌ام و برای این دغدغه، در ساختارهای مختلف اعم از دانشگاه، نظام‌مهندسی ساختمان، کارگروه‌های مشورتی و کمیسیون‌های مرتبط تلاش کرده‌ام. در واقع باید بگویم که در همه موقعیت‌هایی که امکان کنشگری وجود داشته سعی کرده‌ام به‌عنوان یک مسئولیت اجتماعی دغدغه‌هایم را پیگیری کنم اما از جایی به بعد احساس کردم یک خلأ وجود دارد. اگر بخواهم یک نگاه کلی به موضوع داشته باشم باید بگویم که در حال حاضر، در حوزه معماری سه رویکرد را در جامعه شاهدیم؛ یکی رویکرد مردم‌پسندانه و بسازوفروش که بر وضعیت معماری و ساختمان‌سازی ما حاکم است که در ادبیات آن واژه‌هایی عامه‌پسند مانند «نمای رومی، نمای هندی، امروز چه چیزی مد است، لاکچری» و امثال آن رواج دارد. رویکرد دیگر تخصصی است که زبان علمی و فنی بر آن حاکم است و نگاه سوم مدیریتی است که ویژگی‌های خاص خود را دارد. من می‌خواستم به مسائل حوزه معماری و شهرسازی با نگاهی خارج از این سه رویکرد پرداخته شود در عین حال، نگاه مردم و معماران و مدیران و مسئولان به هم نزدیک شود. در ساختارهایی که حضور داشتیم به نتیجه دلخواه نرسیده بودم این شد که سراغ کنشگری رسانه‌ای از نوع پادکست رفتیم. پادکست خانه ذیل کارگروه فرهنگ شهروندی خانه فن‌آور معماری کرمان فعالیت می‌کند و با تولید و انتشار آن، می‌خواهیم فارغ از این سه رویکرد به مسائلی که مهم‌ترین آن مسکن است بپردازیم. در حوزه مسکن، از نگاه مدیریتی شاخص‌هایی مثل سرانه مسکن، نفر در هکتار، میزان صدور پروانه، الگوی ساخت، ضوابط شهرداری و ... مطرح است. متخصصان برای پرداختن به موضوع مسکن به نظریات فلسفی می‌پردازند و در نهایت به پدیدارشناسی خانه می‌رسند که بسیار با آنچه که مردم می‌خواهند فاصله دارد چون همان‌طور که عرض کردم مردم بیشتر به‌دنبال این هستند

که چه نوع خانه‌ای مد است یا خانه‌ای که دارند چطور لاکچری می‌شود. ما در این پادکست، نگاهی متفاوت به خانه داشتیم و خانه را به‌عنوان ظرف خاطرات و خیال‌ها و مفهومی سرشار از غنای حسی دیدیم و با زبانی ساده درباره فلسفه و چیستی خانه گفتیم و به‌دنبال آن بودیم که بین نگاه معماران و مردم و مدیران درباره این موضوع مهم نزدیکی ایجاد شود. من بر این باورم که خانه یک مانیفست یا بیانیه معمارانه نیست که معماران آن را به‌عنوان ابزاری برای تبلور ایده‌های خود ببینند بلکه ظرفی است برای یک مظرّف. فکر می‌کنم با طرح چنین مباحثی در قالب پادکست خانه، مردم ارتباط بیش‌تری با معماران می‌گیرند و معماران هم خواسته‌ها و نیازهای مردم را بهتر درک می‌کنند. البته در اپیزودهای بعدی، موارد دیگری مثل کافه‌ها که امروزه به پاتوق‌های شهری قدرتمندی تبدیل شده‌اند نیز ورود خواهیم کرد.

■ پس به فضاهای عمومی هم خواهید پرداخت. این سوال برای من پیش آمده بود که چرا در دو اپیزود اول، خانه را انتخاب کردید در حالی که مطالبات و گفت‌وگوها در شهرها در سال‌های اخیر بیش‌تر حول فضای عمومی و پیاده‌راه‌ها و موارد این‌چنینی متمرکز است. وقتی دیدم شما در نخستین بخش‌های این پادکست موضوع خانه را انتخاب کردید خیلی برایم جالب و البته غیرمنتظره بود.

ما قصد داریم به هرچه که مربوط به علوم محیطی اعم از معماری و شهرسازی و منظر و طراحی شهری است، با همین سبک و سیاقی که در دو اپیزود نخست داشتیم بپردازیم. امروزه یکی از مهم‌ترین مسائلی که مردم و مدیران و معماران و شهرسازان هریک با زبان خود به آن می‌پردازند «کافه» است که به‌عنوان یک پاتوق شهری جدید مطرح شده است. ما حتماً در این پادکست سراغ این موضوع و سایر فضاهای شهری نیز خواهیم رفت و سعی می‌کنیم تجارب بین‌المللی را مرور کنیم و از زاویه‌های هم به آن خواهیم پرداخت که به خواست مردم احترام گذاشته شود.

■ چه گروهی از مخاطبان را مدنظر دارید؟ در دو اپیزود اول پادکست، مباحث تخصصی البته با زبان ساده مطرح شد. می‌خواهید چه گروه‌هایی از جامعه شما را دنبال کنند و آن‌ها را تحت تاثیر قرار دهید؟ تولید و انتشار پادکست را اولین‌بار خانم دکتر شاهچراغی به ما پیشنهاد دادند و گفتند سراغ پادکست بروید، نسل جدید پادکست گوش می‌دهد. بنابراین، یکی از مخاطبان جدی ما نسل جدید هستند و بسیار تاکید داریم و تلاش می‌کنیم که مخاطبان ما منحصر به معماران یا مدیران و مسائل اداری یا مردم نباشد بلکه می‌خواهیم بین این حوزه‌ها ارتباط برقرار کنیم بنابراین، باید هر سه طیف را جذب و تفکرات آن‌ها را به هم نزدیک کنیم و این مهم‌ترین هدف و خواسته ماست. مثلاً کارشناسی که در شهرداری درباره صدور پروانه تصمیم می‌گیرد شاید تحت تاثیر مباحثی که در این پادکست درباره خانه گفته شده قرار

بگیرد و در ضوابط مربوط به ساختمان‌سازی تجدیدنظر کند یا همکاران ما در طراحی‌های خود مسائلی که اینجا گفته شد را بیش‌تر مورد توجه قرار دهند. این پادکست رسالت اجتماعی و آموزشی دارد و مخاطب عام را هم مدنظر داریم. اینکه می‌گویید زبان دو اپیزود اول تخصصی شده سعی می‌کنیم در قسمت‌های بعدی آن را رفع کنیم چون در دانشگاه به اندازه کافی ایزوله شدیم و گفتمان دانشگاه از جامعه فاصله گرفته، ما می‌خواهیم این فاصله را رفع یا حداقل کاهش دهیم.

■ بازخوردها نسبت به کاری که انجام داده‌اید چطور بوده است؟

براساس گزارشی که آقای دکتر امیری - تنظیم‌کننده پادکست دادند به طرز عجیبی شنیده شدیم. این پنجمین پادکستی است که ایشان به آن می‌پردازد و گفتند آمار این دو اپیزود از تمام پادکست‌های قبلی‌شان بیش‌تر است. هم در کشور خیلی مورد استقبال قرار گرفته و هم مخاطبانی از چند کشور دیگر داشتیم. این بازخوردها نشان داد که واقعاً نسل جدید خیلی پادکست گوش می‌دهد. استقبال از این دو اپیزود بسیار بیش‌تر از پیش‌بینی ما بود و البته مسئولیت ما را هم سنگین‌تر کرد.

■ فکر می‌کنید دلیل این استقبال زیاد چیست؟

چون به موضوعی پرداختیم که مربوط به زندگی روزمره افراد است و فارغ از مباحث تخصصی هم به آن پرداختیم. در کل، معماری از جمله تخصص‌هایی است که بسیار با زندگی مردم عادی سروکار دارد. ضمن اینکه تعداد زیادی معمار و دانشجوی معماری داریم. انگار بخشی از جامعه منتظر چنین محتوایی بود و تشنگی نسبت به آن وجود داشت. خوشحالم این اتفاق از کرمان شروع شده است. این را هم بگویم که حتماً به کرمان و مسائل آن نیز خواهیم پرداخت.

■ در دو اپیزود اول، کارشناسان شما همه کرمانی بودند ولی مواردی که به آن پرداخته شد بومی کرمان نبود. یکی از سوالاتی که برای من پیش آمد همین بود که کرمان کجای دغدغه‌های پادکست خانه است؟

یکی از مسئولیت‌هایی که برای خودمان تعریف کردیم همین است که از شهر کرمان هم به‌عنوان یک پتانسیل ارزشمند فرهنگی و تاریخی بگوییم. شهری که مناسفانه در حوزه معماری و شهرسازی آن خوب عمل نکردیم؛ چه در مواجهه با معماری گذشته و چه در معماری فعلی. ما می‌خواهیم بر کرمان اثرگذار باشیم و درباره کرمان گفت‌وگو و آن را نقد کنیم. امیدوارم مدیران و مردم و معماران و همه کسانی که در حوزه شهر و معماری دخیل هستند ما را بشنوند. همیشه برای کرمان تلاش کردم ولی این بار می‌خواهم با کمک دوستانم، باروش و رویکرد دیگری اثرگذاری داشته باشیم.

■ برای تولید و انتشار پادکست، چه چالش‌هایی داشتید؟

خوشبختانه پادکست چالش‌های کم‌تری نسبت به دیگر فعالیت‌هایی دارد که انجام

دادیم و می‌توانم بگویم چالش خاصی نداشتیم. مهم‌ترین چالش شاید بی‌تجربگی ما در حوزه تولید پادکست باشد. البته مطالعه و جمع‌آوری و ضبط و تدوین اپیزودها مقداری زمان‌بر و انرژی‌بر است.

■ هر قسمت از این پادکست در چه بازه زمانی منتشر می‌شود؟ زمان مشخصی را مدنظر دارید یا هر موقع که فرصت داشتید؟

خیلی تلاش می‌کنیم منظم و هر سه هفته یک بار، یک اپیزود از این پادکست را منتشر کنیم. شاید ویژه برنامه‌های مناسبتی مثلاً برای بلدا یا نوروز یا دیگر مناسبت‌ها هم داشته باشیم.

■ آقای دکتر، اشاره‌ای کردید که دانشگاه ایزوله است و بین گفتمان آن با گفتمان جامعه فاصله‌ای ایجاد شده است. وقتی دانشگاهیان کرمان را با بسیاری دیگر از استان‌ها مقایسه می‌کنم می‌بینم گروه زیادی از متخصصان در برابر آنچه که در کرمان رخ می‌دهد منفعل هستند و رسانه را نادیده می‌گیرند و حاضر نیستند ارتباط بگیرند. عده‌ای هم رسانه را تنها ابزاری برای رسیدن به برخی اهداف که گاهی هم شخصی و اقتصادی است می‌خواهند. در حالی که هم‌تایان آن‌ها در استان‌های دیگر، از طریق رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی کنشگری می‌کنند و همواره با جامعه و مسئولان دیالوگ دارند. این دیدگاه را قبول دارید؟ فکر می‌کنید چرا این وضعیت را در کرمان داریم؟ و به‌عنوان یک فرد دانشگاهی که شخصاً به کنشگری اجتماعی از نوع رسانه ورود کرده چه صحبتی با دیگر همکاران تان دارید؟

با وجود ناکامی‌هایی که بوده، من همچنان معتقدم هر فعالیت اجتماعی به‌ویژه رسانه می‌تواند تاثیرگذار باشد. ما در شهر کرمان تجربه‌هایی مثل حفظ خانه‌شهر را داریم. شاید این ساختمان وضعیت ایده‌آلی که می‌خواستیم پیدا نکرد ولی همین که کاملاً تخریب نشد ارزش دارد. مشابه این تجربه را در برخی دیگر از پروژه‌ها هم داشته‌ایم و می‌توان گفت که هرچا رسانه با کمک متخصصان وارد شده اثرگذار بوده‌ایم. با این وجود، برخی از همکاران ما دچار یاس شده‌اند به این دلیل که بسیاری از مدیران و مسئولان در کرمان اعتقاد به کار تخصصی و آکادمیک ندارند و ابزارها و نهادهای قدرت هم در اختیار آن‌هاست و همین، همکاران ما را نومید کرده و می‌گویند کنشگری ما وقت تلف کردن است چرا که هرچه صحبت کنیم، مدیران تصمیمات خودشان را می‌گیرند. موضوع دیگری که باعث ایجاد چنین فضایی در کرمان شده از دست رفتن احساس تعلق خاطر بسیاری از شهروندان از جمله متخصصان به شهر است. در پادکست هم در این‌باره صحبت کردیم که یکی از مفاهیم مرتبط با خانه، حس تعلق خاطر است، وقتی تعلق خاطر را به یک مکان از دست می‌دهیم نسبت به آن بی‌تفاوت می‌شویم. در کرمان، عده‌ای که تخصص و مهارت و شایستگی لازم را ندارند، حتی وقتی از طرف متخصصان مخالفتی صورت می‌گیرد، تصمیم خود را می‌گیرند و راه خود را می‌روند و بسیاری از ما احساس می‌کنیم این شهر، شهر ما نیست چون مشارکت و دخالتی در آن نداریم و نظری از ما درباره آن پرسیده نمی‌شود. در نتیجه این وضعیت، بخشی از جامعه تخصصی کرمان احساس‌تعلق خود را به شهر از دست داده‌اند و یک انفعال و بی‌تفاوتی به آن‌ها تحمیل شده است. این شده که در کرمان با وجود اینکه تعداد زیادی معمار و شهرساز داریم ولی افرادی به تعداد انگشتان یک دست کنشگری دارند و بقیه در حالی که دانش و تخصص و ایده هم دارند ولی نومید هستند. برای من اما جهان بدون رسانه وحشتناک است و فکر می‌کنم قدرت رسانه در حدی است که اگر روزی نباشد شاید بازار تاریخی کرمان هم نباشد. بنابراین، همچنان امیدوارانه به تلاش‌های خودم ادامه می‌دهم.

مدیرکل بیمه سلامت خبر داد؛ شناسایی ۸۴ بیمار پروانه‌ای در استان کرمان

گروه جامعه: مدیرکل بیمه سلامت استان کرمان با بیان این‌که ۸۴ بیمار «بی‌بی» یا پروانه‌ای در استان کرمان وجود دارد، گفت: «عمده این بیماران در جنوب استان و به‌ویژه در رودبار جنوب هستند زیرا بیماری به نوعی ژنتیکی است و بیشتر در خانواده‌هایی در این مناطق دیده می‌شود».

دکتر محمد جعفری با اشاره به حمایت بیمه سلامت از این بیماران از طریق صندوق حمایت از بیماران صعب‌العلاج، افزود: «داروهای این افراد بیشتر ترمیمی است و پمادهای ترمیم‌کننده را دریافت می‌کنند و در صورت عفونت محل زخم، پمادهای آنتی‌بیوتیک مصرف می‌کنند».

به گزارش ایسنا کرمان، وی با اشاره به اینکه بیماران پروانه‌ای عمدتاً ترمیم‌کننده‌های مختلف دریافت می‌کنند، اظهار کرد: «این بیماران برای دریافت سهمیه داروها به کلینیک ویژه بیمارستان افضل‌پور کرمان که بخش سرپایی است، مراجعه می‌کنند زیرا بیمارستان دارو را می‌آورد و توزیع می‌کند».

مدیرکل بیمه سلامت استان کرمان ادامه داد: «اکنون این مراجعات به مرکز استان کم شده و خود بیمار یا خانواده‌ها در هر منطقه‌ای که هستند، دارو را تهیه و فاکتور را به بیمه ارائه می‌دهند و بیمه در قالب صندوق حمایت از بیماران صعب‌العلاج، هزینه را پرداخت می‌کند».

وی با اشاره به خدمت‌رسانی دو متخصص پوست در بیمارستان افضل‌پور کرمان به بیماران پروانه‌ای افزود: «برای حل مشکل مراجعه بیماران پروانه‌ای به مرکز استان و تهیه دارو، در هفته جدید جلسه‌ای با حضور نماینده این بیماران خواهم داشت تا بتوانند در رودبار داروهایشان را تحویل بگیرند».

افزایش گاز گرفتگی در پاییز امسال؛ مسمومیت ۴۷ کرمانی با مونوکسید کربن

گروه جامعه: رئیس اورژانس کرمان گفت: «طبق آمار ثبت‌شده در سامانه اورژانس پیش‌بیمارستانی استان کرمان، در فصل پاییز سال جاری ۴۷ نفر در استان کرمان دچار مسمومیت با گاز مونوکسید کربن شده‌اند».

دکتر سیدمحمد صابری افزود: «این آمار نسبت به سال‌های گذشته افزایش داشته و مهم‌ترین دلایل آن به استفاده نادرست از وسایل گرمایشی بازمی‌گردد».

وی توضیح داد: «استفاده از زغال در فضای بسته، استفاده از وسایل گرمایشی غیراستاندارد در حمام، نقص در اتصالات لوله بخاری و گرم کردن کابین خودرو با وسایل گرمایشی از دلایل عمده مسمومیت با گاز مونوکسید کربن در استان کرمان هستند».

به گزارش ایسنا کرمان، صابری در ادامه با اشاره به علائم مسمومیت با گاز مونوکسید کربن توضیح داد: «علائم اولیه شامل سردرد، سرگیجه و تهوع است. اگر تماس با این گاز ادامه پیدا کند، علائم شدیدتری مانند استفراغ، سوزش چشم، گلو و بینی، اختلال حواس، تشنج و کما ظاهر می‌شود که در نهایت می‌تواند منجر به مرگ شود». وی تاکید کرد: «رعایت نکات ایمنی در استفاده از وسایل گرمایشی به‌ویژه در فصل سرما، می‌تواند از وقوع این حوادث تلخ جلوگیری کند».

رئیس اورژانس کرمان افزود: «شهروندان باید از تهیه مناسب محیط، استفاده از وسایل گرمایشی استاندارد و بررسی اتصالات دودکش‌ها اطمینان حاصل کنند». وی در پایان گفت: «گاز مونوکسید کربن به‌دلیل بی‌بو و بی‌رنگ بودن، به «قاتل خاموش» معروف است. آگاهی و دقت در استفاده از وسایل گرمایشی می‌تواند جان انسان‌ها را از خطر نجات دهد».